

САМОДИВСКА ПЪСЕНЬ

Забравена пѣсенъ се носи
По синьото нощно поле,
Тя леко ухае на росенъ
И вѣе отъ прилепъ криле.

Тя шепне за дива омая,
За пѣсенъ на смѣлъ чародей,
Тя въ споменъ вълшебенъ витае
И въ своето ехо живѣй.

Тя слуша далечния бухалъ,
Зловещо предсказалъ беда,
Тя вижда низъ клонища сухи
Слетяла зелена звезда.

Полюшва тя свѣтлата ива,
Приглася на брѣста суровъ,
Тя води къмъ пленъ самодива,
Къмъ повикъ на земна любовъ.

Тя гледа два извора модри
И нанизъ отъ мжжки сълзи,
Тя плаче до брачния одъръ
Де огънь сърцата смрази.

Тя нѣжно се ниже изъ брѣста,
Надъ ивата спуска криле,
Оплаква женихъ и невѣста,
Заровени въ пусто поле.